

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 2313/2015
28.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле М.Н.-С. из Б., Улица ... број ..., чији је пуномоћник Г.В., адвокат из Б., Улица ... број ..., против тужених Ц.з.е.с. С.М. ДОО из Б., Улица ... број ..., као правног следбеника П.з.к.и.и. М. и З.Н. из Б., Улица ... број ..., чији је заједнички пуномоћник Д.Б., адвокат из Б., Улица ... број ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1715/15 од 06.05.2015. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1715/15 од 06.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 26175/11 од 11.06.2014. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском од 07.05.2013. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени Ц.з.е.с. С.М. ДОО из Б. да тужиљи накнади штету у виду измакле користи у висини месечне закупнине за период од 01.10.1998. године до 01.05.1999. године од укупно 14.000 УСД са домицилном каматом земље валуте почев од 01.10.1998. године до исплате, све у динарској противвредности према најповољнијем курсу по коме пословне банке у месту плаћања на дан исплате откупљују ефективну страну валуту, док је исти захтев према туженом З.Н. одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени Ц.з.е.с. С.М. ДОО из Б. да тужиљи на име накнаде материјалне штете исплати 764.148,46 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2013. године, док је исти захтев према туженом З.Н. одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени Ц.з.е.с. С.М. ДОО из Б. да тужиљи на име накнаде материјалне штете исплати 5.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.1999. године до исплате, док је исти захтев према туженом З.Н. одбијен као неоснован. Ставом петим изреке, одређена је привремена мера ради обезбеђења новчаног потраживања и забрањује се банкама код којих тужени има рачуне да исплати наведене новчане износе, све ближе означено у изреци, а која остаје на снази до правноснажног окончања парнице. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени Ц.з.е.с. С.М. ДОО из Б. да тужиљи

накнади трошкове парничног поступка од 920.650,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.06.2014. године до исплате. Ставом седмим изреке, обавезана је тужилца да туженом З.Н. накнади трошкове парничног поступка од 657.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1715/15 од 06.05.2015. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужилца и туженог Ц.з.е.с. С.М. ДОО из Б. и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, у делу става другог изреке којим је обавезан тужени Ц.з.е.с. С.М. ДОО из Б. да тужилци исплати 6.000 УСД са домицилном каматом од 01.01.1999. године па до исплате, све у динарској противвредности, у делу става трећег изреке којим је обавезан тужени Ц.з.е.с. С.М. ДОО из Б да тужилци исплати 764,148,46 динара са законском затезном каматом почев од 11.06.2014. године па до исплате, у ставу петом, шестом и седмом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужилца за исплату 8.000 УСД са домицилном каматом од 01.10.1998. године до исплате и за исплату домицилне камате на 6.000 УСД од 01.10.1998. године до 31.12.1998. године, као и у преосталом делу става трећег изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужилца за исплату законске затезне камате на 764.148,46 динара почев од 01.02.2013. године до 10.06.2014. године. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу става четвртог изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужилца којим је тражила да се обавезе тужени Ц.з.е.с. С.М. ДОО из Б да јој на име накнаде материјалне штете исплати 5.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.1999. године па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијени су захтеви тужилца и туженог Ц.з.е.с. С.М. ДОО из Б. за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с`тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 395. ЗПП.

Решењем РЗ 207/15 од 28.10.2015. године, Апелациони суд у Београду није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужилца изјављеној против другостепене пресуде, у смислу одредбе члана 395. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, ... 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), а у вези члана 23. став 3. Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилца није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари је поднета 22.11.1999. године, ради накнаде материјалне штете, а вредност предмета спора која је означена у тужби је 643.892,00 динара. Поднеском од 07.05.2013. године, тужилца је преиначила тужбу и тражила исплату од 14.000 УСД на име накнаде штете због измакле користи, 764.148,46 динара на име накнаде штете због оштећења ствари и 5.000,00 динара на име накнаде штете.

Правноснажна другостепена одлука која се побија ревизијом донета је 06.05.2015. године. Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), ступио је на снагу 31.05.2014. године, односно пре правноснажног окончања поступка у овој правној ствари.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Имајући у виду да је тужба поднета 22.11.1999. године и да вредност предмета спора побијаног дела је 8.000 УСД и 5.000,00 динара, што на дан подношења односно преиначења тужбе представља динарску противвредност од 6.159,03 евра, то је вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде испод 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења односно преиначења тужбе, због чега је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиље недозвољена.

На основу члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**